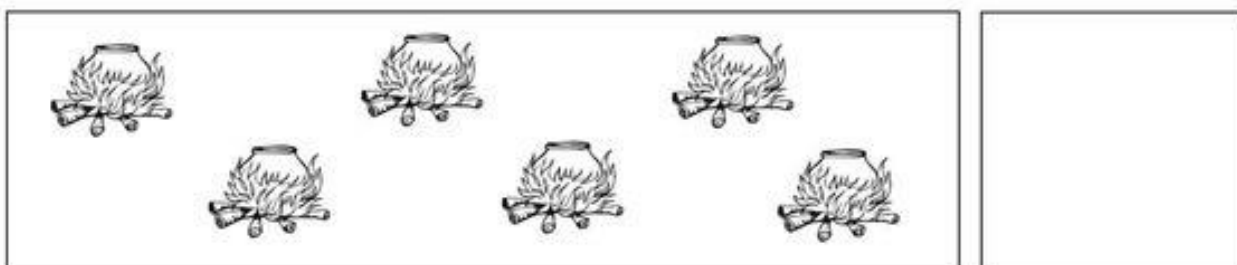
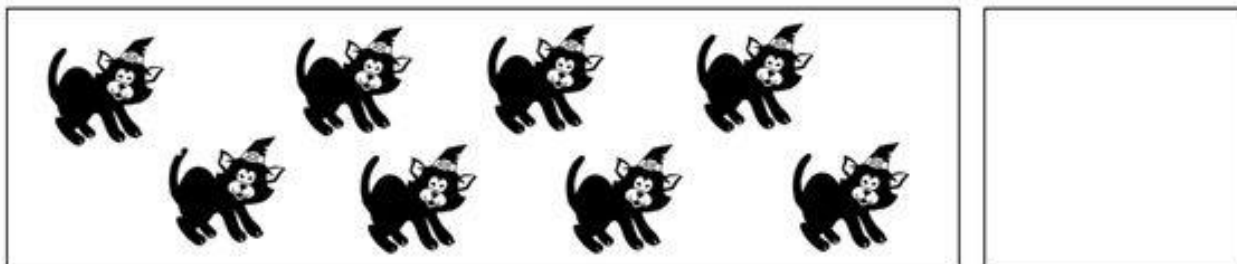
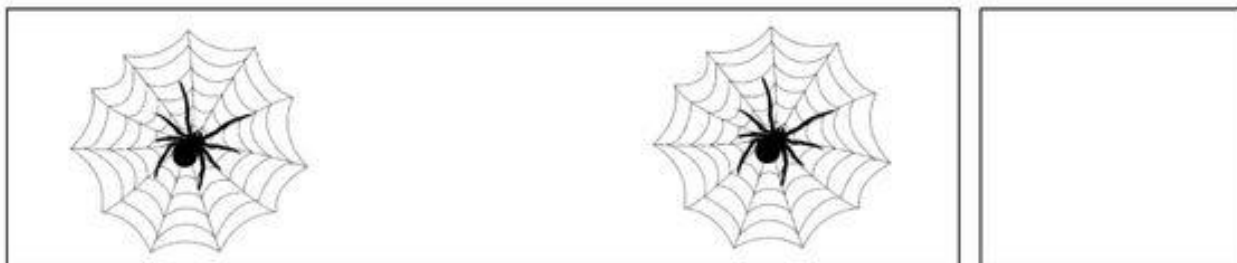
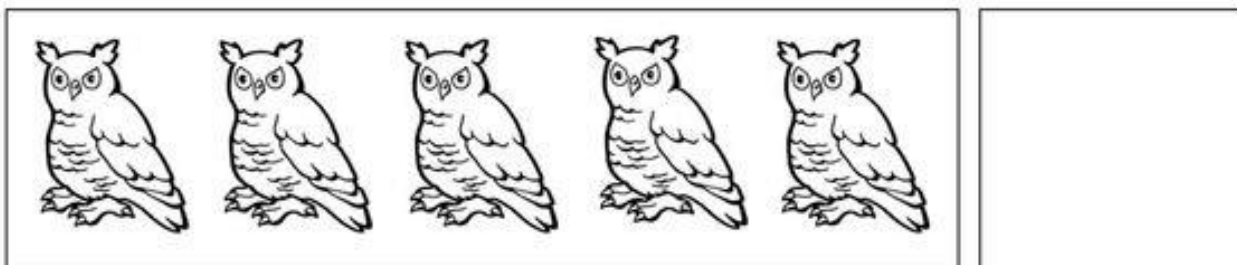

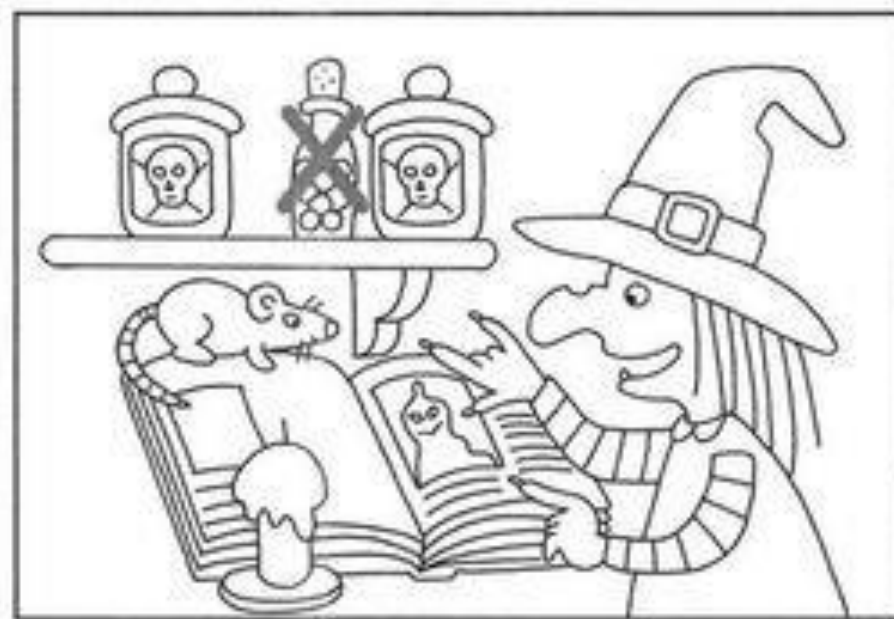

ČARODĚJNICE

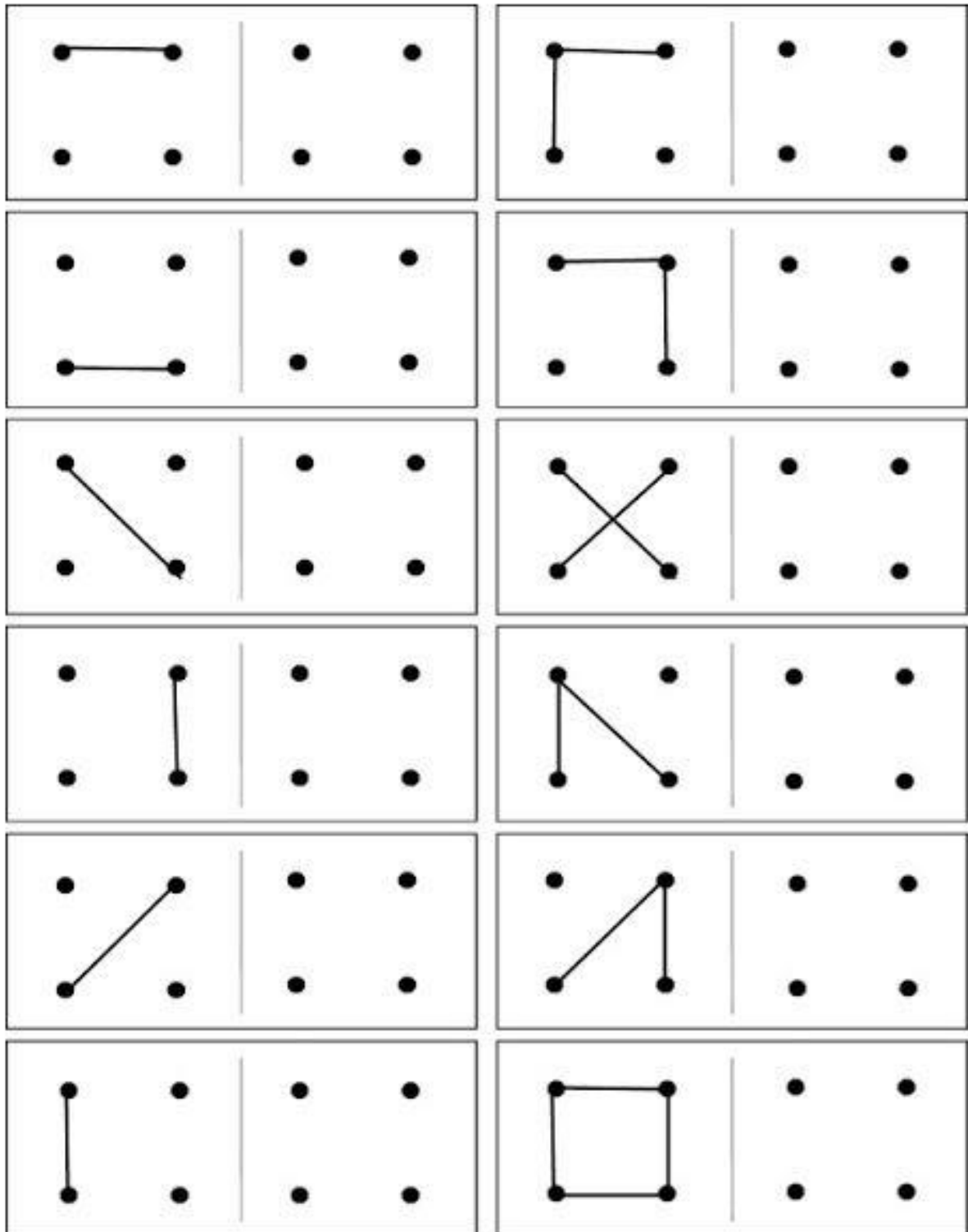

Hoeveel tel je? Stempel of schrijf het juiste aantal in het hokje.

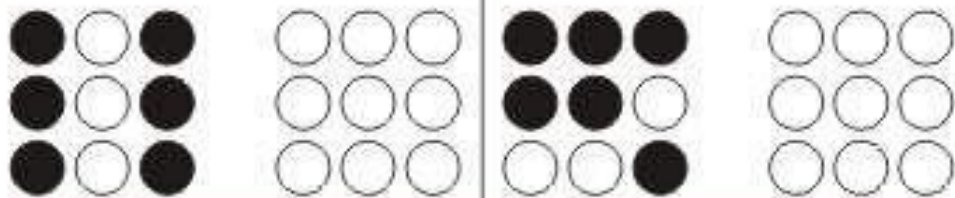
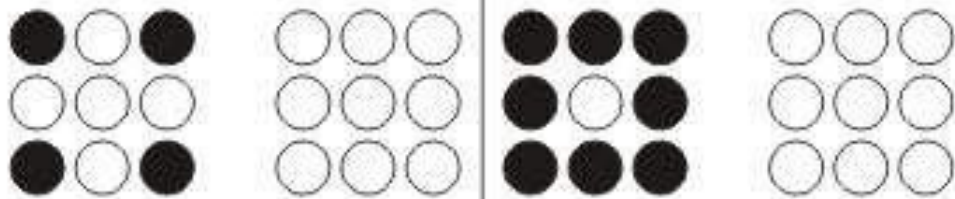
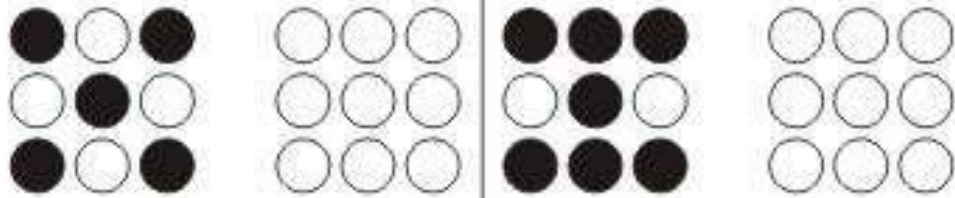
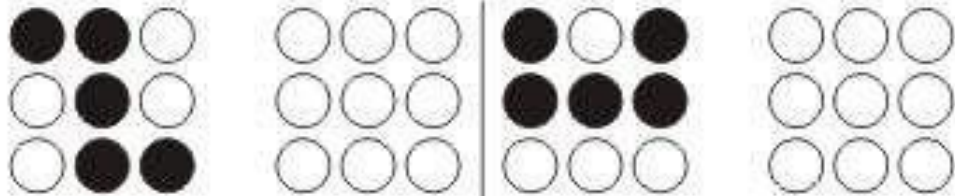

DOKRESLI PODLE VZORU

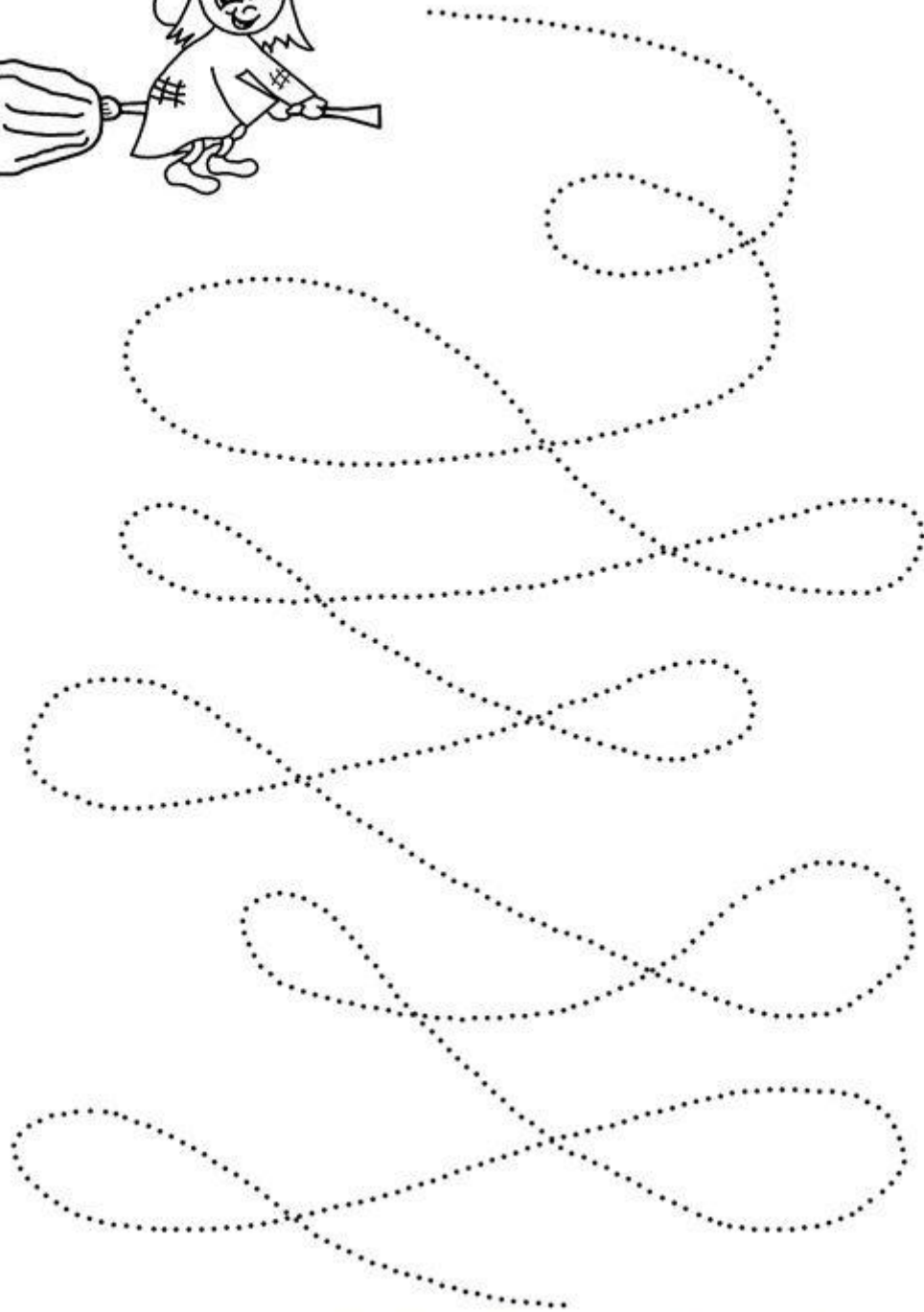
Muster zeichnen

Male die Muster!

Match. Color.

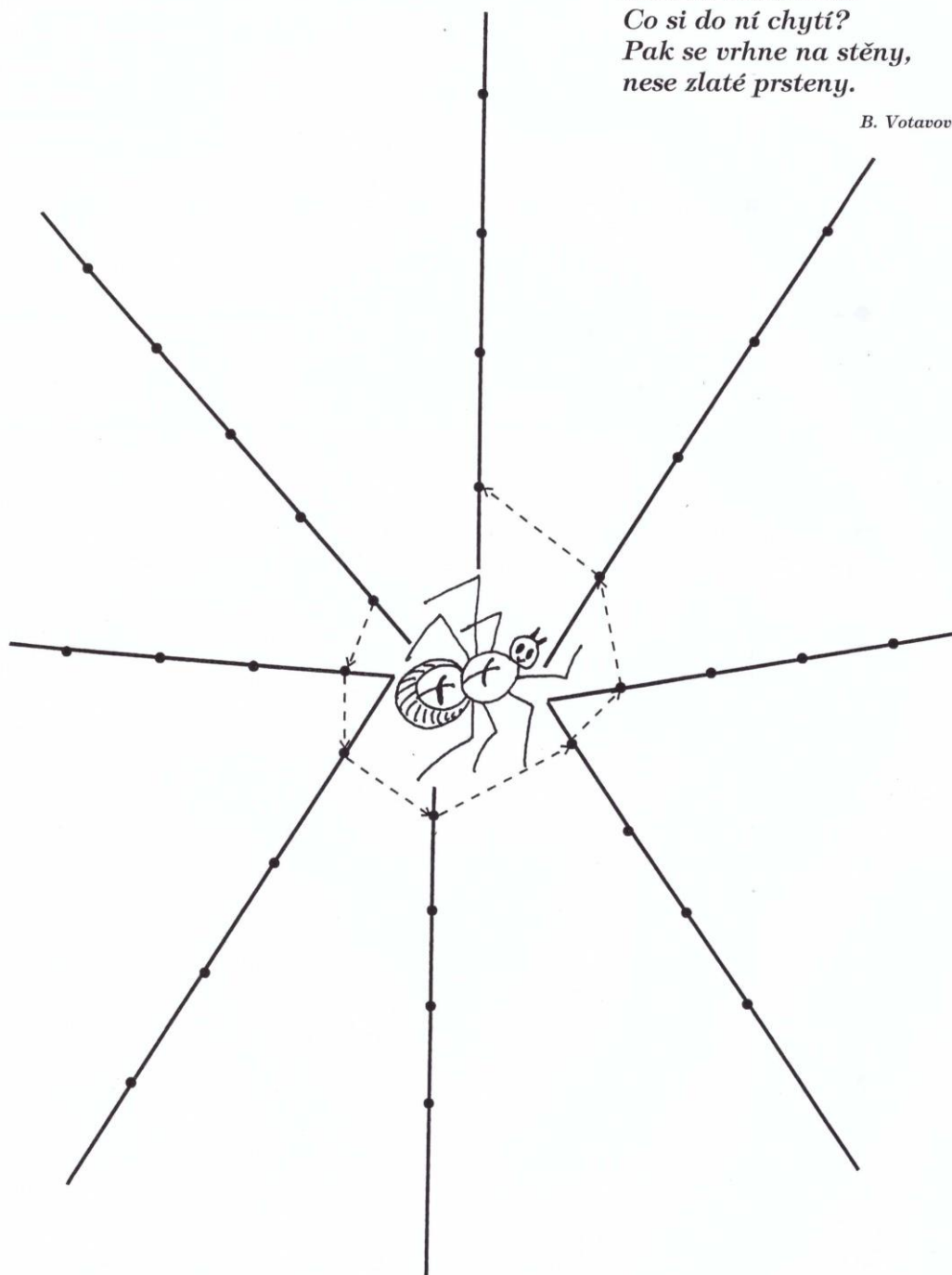

Vezmi si pastelku a nakresli, kudy má čarodějnice letět.

Spojování čar pomocí teček

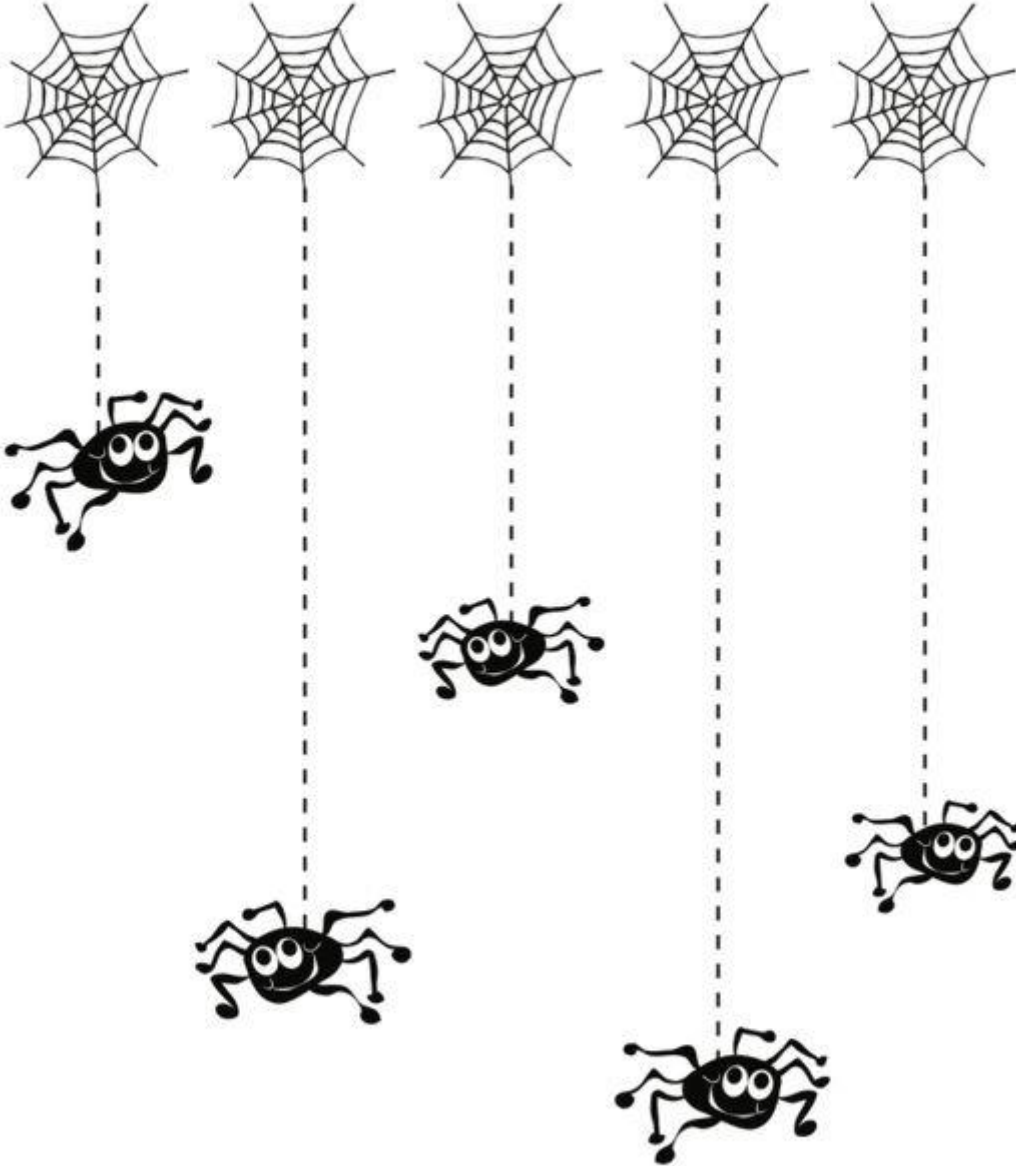
*Pavouk číhá v síti:
Co si do ní chytí?
Pak se vrhne na stěny,
nese zlaté prsteny.*

B. Votavová

Name: _____

Practice drawing vertical lines. Trace the dotted lines from top to bottom.

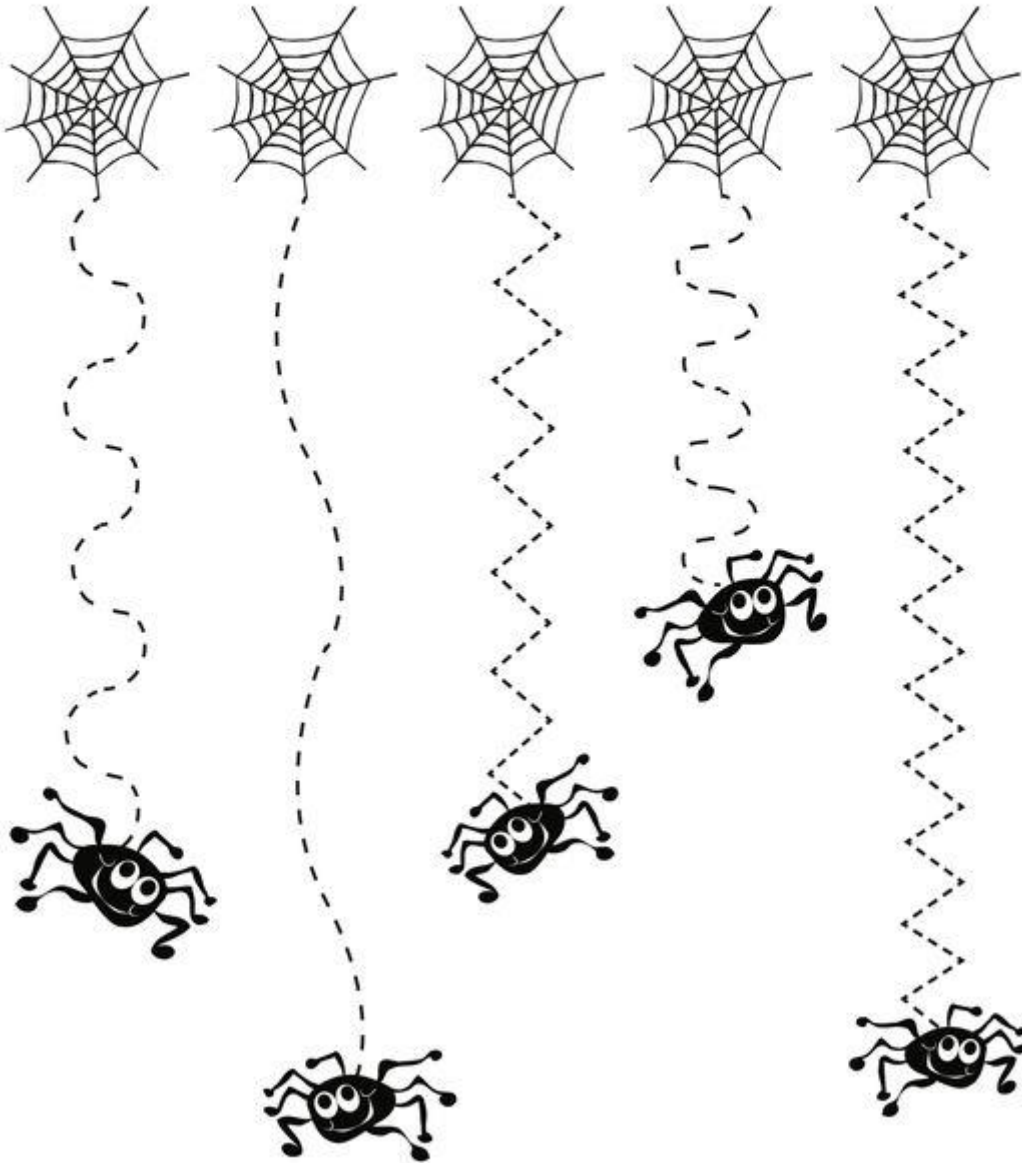
Name: _____

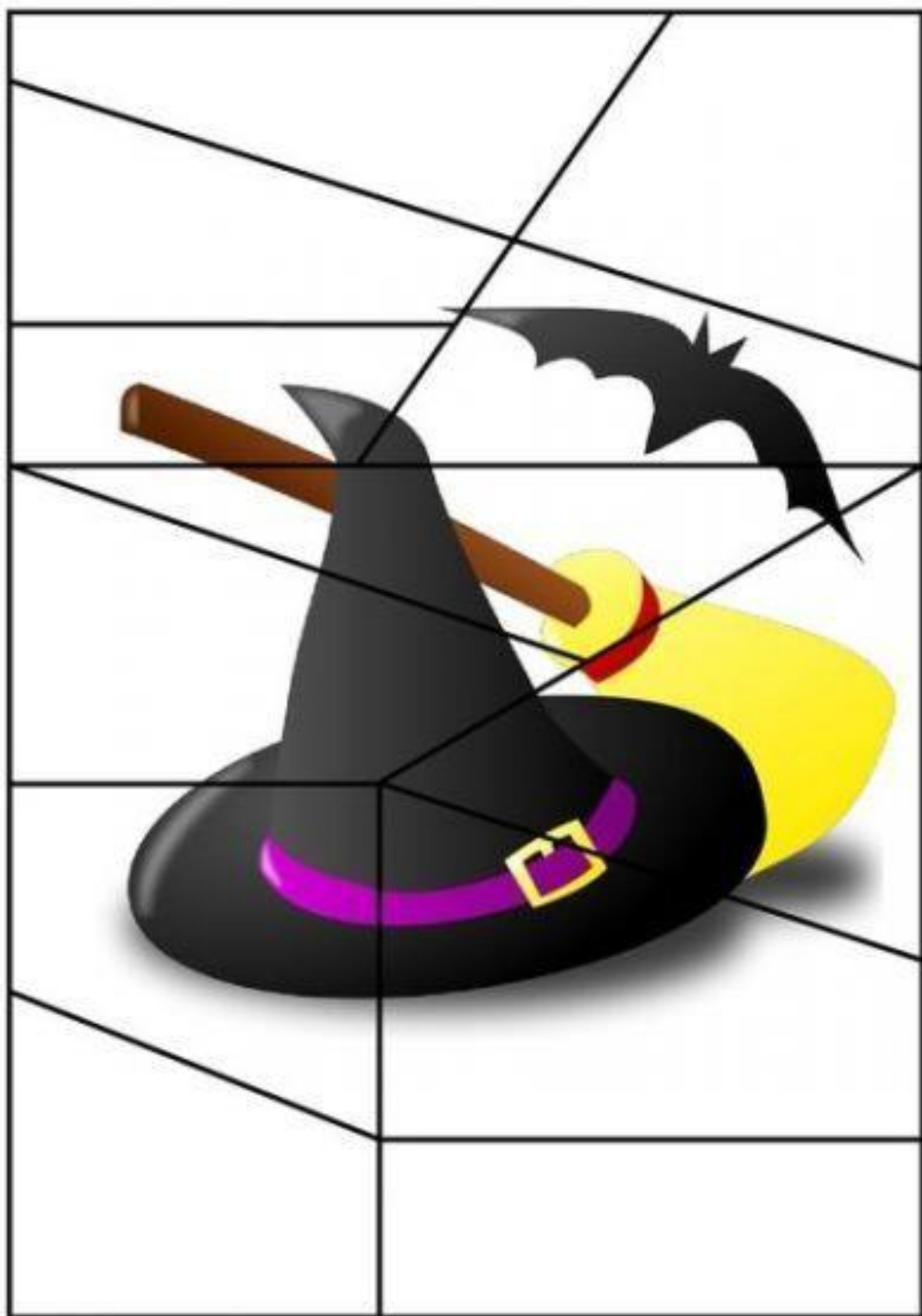
Trace the dotted lines from top to bottom.

Name: _____

Trace the dotted lines from top to bottom.

mimibazar.cz/ivavara

*Letí, letí černý mrak,
ano, ano, je to tak.
Čarodějka v černém hávu,
letí dneska na oslavu.
U ohně si poskočí,
dokola se zatočí.*

Jak čarodějnice Agáta chtěla ukrást spánek

Kdysi hodně, hodně dávno. V dobách, kdy ještě princové sváděli rytířské turnaje a kdy princezny zužovali hroziví draci. V době, kdy se žabáci měnili v udatné prince a kdy královské slovo mělo svou váhu. Prostě v době bájných hrdinů, princezen a pohádkových bytostí se udál jeden příběh. V jednom lese, temném a strašidelném tak, že by i ničím neohrožený Nebojsa do něj nev kročil, nacházela se dřevěná chaloupka. Ona to nebyla jen tak obyčejná chaloupka, bydlela v ní totiž čarodějnice Agáta. Byla známa tím, že uměla seslat hromy blesky na toho, na koho měla zrovinka vztek.

Kdysi bývala ohromnou krasavicí, která uměla namíchat ty nejobtížnější lektvary. Teď ji už bylo ale něco přes tisíc let a všechny kouzla se jí začala pomalu vytrácet z paměti. V chaloupce bydlela se svým miláčkem kocourem Drápkem a měla se tam s ním dobře. Čas od času zašla postrašit zlobivé děti, proletět se na koštěti a jednou ročně se strojila na čarodějnický rej. Byla by to spokojená čarodějnice, kdyby ji netrápil spánek. Oko nezamhouřila už víc jak pět set let. Cítila se otrávená, unavená, ale ne a ne usnout. Ani milión napočítaných oveček ji spánek nepřineslo. Jednoho večera, když se zase šla proletět na koštěti, spatřila něco, co by ji mohlo pomoci. Zahlédla totiž spánkovou vílu Jasmínu. Jasmína byla obzvláště pracovitá spánková víla. Takové víly pomáhají dětem usnout. Stačí špetka spánkového prachu a děti spí jak nemluvnata až do rána. „Ááááá, už to mám“, vykřikla Agáta. „To je skvělý nápad, stačí, když chytím spánkovou vílu a pak budu sladce spát i já“. „Hihihi, hahaha“, poskakovala čarodějnice.

Jenže si děti nemyslete, chytit spánkovou vílu je věc poněkud nesnadná! Spánkové víly totiž nechtějí být viděny. Právě proto čekají, až děti zavřou víčka, teprve pak je posypou spánkovým práškem. Celé dny a noci Agátě trvalo, než ji znovu zahlédla. Vyčkala tu pravou chvíli a hodila na ni síť z měsíčních paprsků. Jedině síť z měsíčních paprsků, utkaná za úplňku totiž může spánkovou vílu polapit, přesně tak to stálo v kouzelném lexikonu. Jasmína se bránila ze všech sil, její křehká vílí křídla však byla pochroumaná. Ve své chatrči zamkla Jasmínu do klece. Pak ji vzala malý pytlík s kouzelným prachem. Ruce se jí třepaly napětím, když ho otvírala. Nabrala do hrsti špetku prášku a posypala se jím. Zalila ji omamná vůně a celý svět, jako by se s ní zatočil. Ale to bylo všechno. Jinak se nic nestalo. Agáta měla vztek. Lamentovala a posílala hromy blesky na všechny strany. Takový hluk spánkovou vílu probudil. Jakmile otevřela oči, vykřikla: „pusť mě ven ty zlá čarodějnice!“ „Musím dělat svou

práci, musím přece uspávat děti.“ „Nikam tě nepustím, dokud mi neřekneš, jak funguje tvůj spánkový prášek“, sršela čarodějnice vzteky. „Jsi asi hodně hloupá čarodějnice, vid’?“, zeptala se Jasmína posměvačně. „Spánkový prášek totiž nepůsobí na žádná pohádková a kouzelná stvoření, tudíž ani na tebe působit nebude. Funguje jen na obyčejné lidské bytosti, tedy smrtelníky. Mimochodem to bys mohla vědět, pchááá“, ušklíbla se Jasmína. Čarodějnice Agáta zbělela vzteky. „Nikam nepůjdeš a basta!“ A tak spánková víla zůstala zavřená u čarodějnice a některé děti bez ní nemohly usnout. „Spát děti, jinak na vás čarodějnici zavolám“, ozývalo se často, když maminky uspávaly své děti, které ne a ne usnout. A tak měla Agáta mnohem víc práce se strašením, než kdy dřív. Kde byla povolána, musela vyrazit a děti postrašit. Tak to trvalo několik dní, týdnů, a když se to přehouplo na počet několika měsíců, šla z toho Agátě hlava kolem. Kvůli věčnému lítání na koštěti dostala revma, a aby toho nebylo málo, měla také zaděláno na pořádnou angínu. Mezitím Jasmína v temné kleci chřadla a sil jí ubývalo. Každý den se jí Agáta ptala, jestli už kouzelný prášek funguje. Každý den sršela vzteky tak, že i Drápkovi vstávala chlupy na hřbetě. Jednoho večera, kdy Agáta zase strašila neposedné děti, letěl kolem chaloupky výr. Když uslyšel tiché fňukání, nahlédl do chaloupky. Tam spatřil spánkovou vílu, jak se klepe zimou. Jasmína mu vše vysvětlila a poslala ho pro pomoc k hodné čarodějnici Kryšpíně, která měla své sídlo vysoko v horách. Kryšpína byla starší sestra Agáty, málokdo to však věděl. Byla to jediná pohádková bytost, ze které měla Agáta strach. Proto, když se Kryšpína od výra dozvěděla, co Agáta zase provedla, nezhálela už ani vteřinu, vzala si svůj cestovní plášť a vyrazila na dlouhou cestu. Kryšpína také ovládala kouzla. Ze všeho nejvíc však uměla hledat léčivé byliny, které byly často mnohem účinnější než tisíc kouzel dohromady. Když se Agáta vrátila domů, Kryšpína na ni již čekala. To bylo překvapení, které Agáta vůbec nečekala. „To je mi ale překvapení, milá sestro“, koktala Agáta. „Co tě přivádí ke mně domů v tuto dobu?“ „No, no, no, jen se nedělej“, křičela Kryšpína. „Donesly se mi zprávy o tom, co tady provádíš a vůbec se mi to nelíbí. Prý jsi ukradla spánek mnoha dětem, je to pravda?“ Agáta se Kryšpíny moc bála a tak ji řekla úplně všechno, že nespala dlouhých pět set let a že teď dostala i revma a určitě bude mít i velkou angínu. „Hahaha, to jsi celá ty, moje drahá sestřičko, hahaha“. Co teď s tebou uděláme? Hahaha“, smála se Kryšpína. No budiž, si přece moje sestra, prvně ale musíš pustit spánkovou vílu a vrátit ji její kouzelný prach. A hezky se jí omluvíš! Pak půjdeš ke mně do hor, kde si odpykáš svůj trest“. „Trest? Jaký trest?“, mračila se Agáta. „Kdo si myslíš, že jsi, že mi tady rozkazuješ? Já jsem ta nejhorší čarodějnice, která všem nahání hrůzu!“, křičela vzteky. „Proč bych tě měla poslechnout?“ Kryšpína se na chvíli zamyslela. Pak ale s úsměvem řekla: „poslechneš mě třeba proto, že já jediná vím tvé

tajemství, které před ostatními tak skrýváš. Já jediná vím, že ti nenarostla bradavice jako každé pořádné čarodějnici a tak nosíš umělou. Kdybys neposlechla a trest si u mě neodpykala, mohla bych se o tvé bradavici zmínit třeba jezince, ta by to vyžvanila vodníkovi, ten zase hejkalovi, no a ten by do celého lesa vyhejkal, že nemáš opravdovou bradavici. To bys chtěla? Pak už bys nebyla za nejobávanější čarodějnici a všichni by si z tebe utahovali“. To Agáta rozhodně nechtěla. Nikdo by se jí potom už nebál a na čarodějnickém reji, by se už ani ukázat nemohla. „No dobře, no dobře, ať je tedy po tvém!“ zaječela. A proto jak Kryšpína řekla, tak se také stalo. Spánková víla byla volná a děti měly zase ty nejrůžovější sny. Agáta pak za trest musela sbírat léčivé bylinky, a protože se na rozdíl od její sestry v léčivých rostlinách vůbec, ale vůbec nevyznala, byl to pro ni velmi obtížný úkol. Navíc ji sestra zakázala používat jakákoliv kouzla. Mnohokrát ji Kryšpína poslala zpátky, jelikož neměla ty správné byliny. Když pak usoudila, že už to Agátě jako ponaučení stačí, poslala ji zpátky domů. Na cestu ji však přibalila Meduňku lékařskou. „Proč mi to dáváš?“, ptala se Agáta rozhořčeně, „bylinky už nechci ani vidět, dej to pryč!“ „Hahaha, vůbec si ses nezměnila, Agáto. Líná huba znamená holé neštěstí. Kdyby ses mě bývala zeptala, jistě bych ti ráda řekla, že čaj z Meduňky lékařské ti pomůže usnout. Ušetřila by sis tak všechny ty trampoty se spánkovou vílou. Do košíku jsem ti také přibalila heřmánek a šalvěj, na tu angínu to jistě budeš potřebovat. A tak se Agáta vrátila domů a uvařila si šálek Meduňky lékařské. Pak konečně usnula, to vám bylo spaní. A jestli se neprobudila, tak tam spí dodnes.

Jak dvě sestry sloužily u čarodějnice

Jedna žena měla dvě dcery, ta starší a její vlastní byla ošklivá hrůza pohledět! Ale ta mladší, nevlastní ta vám byla krasavice! Však to matku hnětlo a jak mohla, tak ji trápila, dávala jí jen roztrhané šaty a držela ji u kamen v popelu. Zato své dceři kupovala jen to nejlepší, překrásné šaty a drahocenné korále, a vyváděla ji do společnosti. Nakonec jí i tohle bylo málo, a tak tu mladší vyhnala z domu. „Jsi už velká a dokážeš se uživit sama!“ řekla: „Jdi, kam tě oči povedou!“ Co té ubožačce zbylo jiného, než aby se vydala do širého světa? Tak šla a šla, až přišla k jabloni, která na ni utrápeně zavolala: „Neočistila bys mě trochu od trní a hloží?“ „Proč ne?“ řeklo děvče a dalo se ihned s fortelem do práce a strom očistilo. Ušla další kus cesty a potkala chromého psa, který se namáhavě vlekl po cestě. „Neovázala bys mi nohu?“ poprosil smutně. „Proč ne?“ řeklo děvče a dalo se do toho. A pak přišla k peci, která byla tak roztopená, že to nebylo k pečení. „Nepřivřela bys mi dvířka?“ zaprosila zadýchaná pec. „Proč ne?“ řekla dívka, udělala to a šla dál. Dorazila k chaloupce, ve které bydlela stará čarodějnice. Zaklepala a zeptala se, zda by ji nevzala do služby. Čarodějnice byla ráda, neboť zrovna služku potřebovala. Předala jí klíče od všech dveří, ale do těch posledních jí zakázala vstoupit. Jednoho dne byla čarodějnice jednou zase za svými nekalými záležitostmi a dívka ucítila příležitost a popadla ji taková zvědavost, že se neubráníla, a do zakázané světnice vstoupila. Uvnitř to bylo samé zlato, až z toho jednomu přecházel zrak, a než se dívenka nadála, byla i ona samé zlato, což ji tak polekalo, že dveře zabouchla, nohy vzala na ramena a pelášila pryč. Ale kohout na dvorku začal hlasitě kokrhát, jen co dívku viděl utíkat. To uslyšela čarodějnice a začala nebožačku pronásledovat. Tedy dávno by ji měla, kdyby tam nebyl jeden dobrý muž, který dívku viděl, slitoval se a zařídil to tak, že před ní byl den a za ní černočerná noc, takže čarodějnice neviděla na cestu a všelijak klopýtala a škobrtala. Když přiběhla dívka k peci, zavolala tato na povzbuzení: „Utíkej! Utíkej! Čarodějnice tě nikdy nechytí!“ Sotva byla čarodějnice u pece, hned se k ní měla s ptaním, zda neviděla kolem běžet nějaké děvče. Ale pec se stavěla hloupá a otázce pranic nerozuměla. Dívka zatím potkala psa, který ji povzbuzoval: „Utíkej! Utíkej! Čarodějnice tě nikdy nechytí!“ Když sípající čarodějnice narazila na psa, opět se vyptávala, ale on řekl: „Ne, žádnou dívku jsem neviděl.“ Ani u jabloně se čarodějnici nevedlo lépe, ta jí také nic neprozradila, a tak se musela s dlouhým nosem obrátit k domovu, protože dál už její čarodějná moc nesahala. Zlatá dívka dorazila šťastně domů a trám nad dveřmi radostně zazpíval: „Lintum, tintum, tralaláček, přiletěl k nám zlatý jarabáček!“ Tu vyběhla macecha ven a uviděla dívku celou zlatou a oči jí málem vypadly z důlků. Hned ji popadla, zavedla domů a měla se k ní mile a vyptávala se, co a jak se

jí vedlo. Ošklivá sestra byla zelená od závisti a pronesla: „Já jdu taky do světa a vrátím se určitě ještě krásnější než ta naše popelka!“ A bylo to! Ošklivka se vydala tou samou cestou jako sestra. Když ji jabloň prosila, aby ji pomohla od trní, zlostně vyštěkla: „To tak, abych si popíchala ruce!“ a šla dál. Stejně se chovala ke chromému psu. „Neovázala bys mi nohu?“ prosil ji. „No ty si snad myslíš, že jsem nějaká děvečka?“ odvětila mu pyšně a šla dál. Ani peci nepomohla a jen se na ni osopila: „To je neslýchané! To přece není práce pro mne!“ Nakonec dorazila k čarodějnické chalupě a vstoupila do služby. Než čarodějnice ráno odešla, varovala ji: „Střež se vstoupit do těch posledních dveří!“ „Ano, ano,“ slibovala dívka, ale sotva byla baba pryč, běžela tam a byla pojednou taky celá zlatá. A nezbylo než utíkat o život! Ale zlomyslný kohout zase přivolal čarodějnici a ta přiběhla a hned viděla, co se stalo, a vydala se kalupem za dívkou. Ta zatím utíkala, co jí síly stačily, ale protože ten dobrý muž se nad ní neslitoval, měla před sebou černočernou noc a škobrtala a klopýtala hrůza pohledět. Když běžela kolem pece, tak ji tato celou popálila, a když se čarodějnice ptala, zda neběžela kolem, ukázala ji správný směr a ještě ji pobízela. Pes na dívku v tom kalupu štěkal a taky ji notně pokousal, a když potkal čarodějnici, přispěl jí radou, jen ať tu zlobotu brzy dopadne! A jabloň nastavila dívce do cesty větve a trnoví se taky snažilo, takže se do toho dívka celá zamotala a zůstala tam vězet a bylo to! Babice ji popadla za krk a řekla: „Počkej, počkej, holenku! Moje zlato si domů neponeseš!“ A začala dlouhými drápy dívce to zlato z těla škrábat a drápat, až všechno seškrábala a sedrápala, že na ní nezůstala ani šupinka. A pak ji celou zkrvavělou nechala běžet.

Když se přivlekla domů, trám nad dveřmi ponuře zazpíval: „Lintum, tintum, tlukotřas, přiletěl k nám rudý d'as!“ Matka vyběhla ven a hned poznala svoji dceru, zavedla ji dovnitř a ukryla do sklepa, aby ji žádný člověk neviděl; a tam zůstala celý život.

Když se král té země dozvěděl o zlaté dívce, přijel v kočáře taženém čtyřmi bělouši a odvedl si ji jako svoji nevěstu na zámek. A pak slavili svatbu, která trvala celých osm dní!